

Şalom Gazetesi

2014, Ocak 1

Mithat Şen

Detaya girmeden, iki sanat yapma yöntemine dair konuşabiliriz. Bir üslup, bir yol; fikirden, heyecana ulaşılarak yapılan dil; burada (resim dili) – resmin dilinden – bahsediyorum. İkinci, heyecandan –fikre varan ve sonucunda “ifadecilikte” kendini bulan iki ayrı üslup boy gösterir. Ben bu ikinci yol ile “dışavurum” yapmıyorum.

Doğayı tasvir etmeden, doğanın; öznelerini, nesnelere taklit etmeden –mimesis-, doğanın oluşturma yasaları, birinci yol ile sanat yapmaya çalışırım, resme dair elemanların; bunların içten oluşmuş karşıtlıklarını organik bir sentez ile değil ama bir-birlik içinde kullanarak. O, resimsel tat; dedikleri sanat olamayan ama sanatı ima eden, sanatın anılarda kalan geçmiş hoşlukları, ölü değerlerdir ki zamanlarında gerçek ve gerekiydiler. Şimdi görsellik bu dekoratif kremadan ayıklanmalıdır kuşkusuz. Diğer bir taraftan yine coğrafyaların kâinat algılarıyla – gelenekler– her gün yeni baştan kuruluyor. Önceden belirlenmiş öz bir taraftan ve önceden belirlenmiş şema diğer başka bir taraftan.

İnsana göre; doğa, bir taraftan ve doğaya göre; insan, bir taraftan. Gelenek derken; burada, bu coğrafyada, gelenek derken; geleneksel denilen el sanatlarından, sakın sûfî maneviyatının, pürtelaş taklit edilerek su-i isti'malinden söz etmiyorum. Kâinat idrakinden bahsediyorum. Bunu koruyacak dildir, aynı suyu içenlerin ortak dili, şairin dili (şiiir, şiiirin dili). Şiiir; başka dillerde söylenemeyen, çevrilemeyen dil. Dil yok edilir. Reklam metni yazarı olursa, şair? Bir tür tevârüd talebi ama yazdıkları; aynı, benzer bile olsa, artık dize değil. Tevârüd: Birbirinden haberi olmadan aynı dizeyi yazan şairler.

Her ne yakada olursa olsun sanat ve edebiyat presentizm – bugüne, şimdi, hali hazırda olana – odaklılık; yeni bir anlatım tarzı ortaya koyar gibi. “Yeni” modernizm. Yeniden. Göreceğiz. Ne kadar şey anlatırsa o kadar kendini gizler resim.